

δεν έθγαλε λέξει, άλλ' άρρανε τόν νέο νά τόν σύη έξω άπ' τόν δωμάτιο. Μετά μιá στιγμή βρισκόntonαι κ' οί δυό στό δωμάτιο της Άνναπέλλας. Μά τό δωμάτιο αύτό ήταν άδειανό!...

Τότε ό γέροσ άρχον ήρωσε τά χέρια τόν πρόσ τόν ουρανό, σάν νά ήθελε νά καταραστή κάποιον κ' ένας άπερίγραπτος ήθνος σαταναϊμού, βγαίνοντας άπ' τό στήθος του, έξέσκιε τή σιωπή της νύχτας.

Έπειτα, καμποιρισμένος, τρεκλίζοντας, κλονιζόμενος ξεαναγύρισε πάλι στόν αίθουσα, όπου σωριάστηκε σέ μιá μεγάλη έδρα, σχεδόν άναίσθητος...

Ό Έρρίκος Μονμορανό είχε χαθεί έντομεταξύ μέσα στό σκοτάδι της νύχτας, σάν τόν Κάνν...

Στό μεταξύ αύτό, ή Άνναπέλλα είχε φτάσει στό άγροτικό σπίτι της τροφού της. Δέν έμπηκε όμως μέσα, γιατί φοβόταν τό φώς. Χρειάζόταν τό σκοτός, τό βαθύ σκοτάδι της νύχτας τις στιγμές, κατά τις όποιες θά έκανε στόν άγατημένο της τη γλυκειά και φοβερή άποκάλυψη, ότι σέ λίγο θά γινόταν μητέρα.

Η ζωή της και ή ζωή τού πλάματός που είχε μέσα στό σπλάχνι της, έπρόκειτο νά κριθούν κατά τη σινάντησιν αύτή...

Έσήμαναν έξωφρα μεσάνυχτα. Στη στροφή ενός δρομάκου, σέ τριών βημάτων άπόσταση άπ' αύτή, φάνηκε ό Φραγκίζκος.

Η νέα τόν άναγνώρισε άμέσως και, τρέχοντας πρός αύτόν, ριζιχε μέσ' στην άγκαλιά του.

— Άγατημένη μου, είτε ό Φραγκίζκος, ή στιγμές μας εν' άπόψε μετρημένες... Πρό όλιγο έφτασε στόν πύργο ένας Ιπότης, ό όποιός μέ άνήγγειλε, ότι ό πατέρας μου γυρίζει σέ μιá ώρα άπό τό Παρίσι. Πρέπει λοιπόν νά βρισκομαι στόν πύργο, γιά νά τόν ύποδεχθώ... Γι' αύτό, μίλησέ μου... Πού είναι αύτό τό μυστικό που σέ συνταράζει... Ό,τι ήήποτε κ' άν σημαίνει, ό,τι κ' άν έχης νά μου έμπιστευθής, ήμνησον πώς αύτός που σέ άκούει είναι ό σύζυγός σου...

— Ό σύζυγός μου, άγατημένη Φραγκίζκοε... Ό σύζυγός μου... Ή! μέ κάνεις νά μεθάω άπό εύτυχία. Ό σύζυγός μου... Μά πές μου, Είνε άλήθεια τά λόγια αύτά, ή γελάστηκαν τ' αύτιά μου;...

— Είμαι ό σύζυγός σου, Άνναπέλλα μου, άπάντησε μέ σταθερή φωνή ό γινόχ ό Κοντοσταύου. Σου τό δοκίμοια στό δοξασιένο δνομα τόν πατέρον μου!...

(Άκολούθει)

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΟΡΑ

- Γιατί συντριβάνι κ' όχι συντρι-β γ α ν ε ι ;
- Γιατί ταχίν κ' όχι τα-μ α ζ ε υ ε ι ;
- Γιατί πατέρας κ' όχι παν-έ μ ο ρ φ ο ς ;
- Γιατί οικογένεια κ' όχι οικο-μ ο υ σ τ ά κ ι α ;
- Γιατί δασάλα κ' όχι δα-π ό ρ τ α ;

Φίλι εινε τό κατεπιγόν τηλεγράφημα τού έρωτος.

Φίλι εινε όμιλία χωρίς λόγια.

Φίλι εινε κάτι που ξέρεις πώς θ' άρχισή, μά δέν ξέρεις πώς θά τελειώση.

Τό μωρό άποστρέφεται τό φιλι, ό νέος τό αρπάζει κ' ό γέρος τό άγοράζει.

***

Άπάνω στήν πότα μιás ύπογειας ταβέρνας, κοντά στή Νεόπολη, ίσηχε πρό έτών ή έξις έπιγραφή :

« Α λ λ ά χ κ ε ρ ί μ ! Η τ ι ά ν η ε π ι τ ά ν ς »

Έπίσης σέ μιá μάντρα τόν Λισίων διάβασε κανείς πρό έτών :

« Β ο υ σ τ ά σ ι ο ν . . . Ι π π ω ν ς »

Σ' ένα δέ κουρεό της Πλάκας :

« Μ π α ρ μ π ε ρ ο π ο λ ί ο ν κ α ι . . . ά δ ε λ ο π ο ι τ ο ν κ ό β ο υ μ ε κ α ι β ε ν τ ο υ ξ ε ς ς »

***

Μιά μητέρα έδωσε στήν άρραβωνιασμένη κόρη της τις έξις συμβουλές :

— Όταν παντρευθής, κόρη μου, προσπάθησε νά κάνης τό σπίτι σου χωρούμενο.

— Δέν εινε δύσκολο, όσο τόν φαντάζεται μιá γυναίκα, τό νά κατορθώσ νά της φέρνεται ό σύζυγός της σάν έραστής.

— «Τό δάκρυ άπάνω στό πρόσωπο της κόρης, λέει ένας παλαιός σοφός, μοιάζει μέ στάλα δροσιάς άπάνω σέ λουλουδιό.

— Κάθε δάκρυ όμως στό πρόσωπο μιás παντρεμένης γυναίκας εινε γιά τό σύζυγό της μιá σταγόνα δηλητηρίου.

— Προσάθησε νά παίρνης τά πράγματα πάντα άπ' την καλή τους όψη, νά φαίνεσαι πάντα εύχαριστημένη και στό τέλος θά κατορθώσης πραγματικά νά γίνης.

— Δέν ύπάρχει πράγμα που νά καλακείη περισσότερο τόν άντρα, άπό την εύτυχία της γυναίκας του.

— Ό σύζυγός σου όταν σέ βλέπει εύτυχιόμένη, θά σ' άγαπά περισσότερο.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ή χήνα της κυρά Κατερίνας. Ό σοφός έννομητάρχης. Πώς έλύθηκε τό ζήτημα. Ό Μασσούκας στόν πόλεμο. Πώς τόν έπισααν ώς... Βούλγαρο!... Ή άνάκρισις. Ή φάρμα τεύ κ. Δούραμνη. «Νά τόν τουφεκίστε!...». «Άμάν, άδέφρεια, σταθήτε!...». «Τουφεκίστε με, παρακαλώ!...», κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μιά φορά πέρασε άπ' τόν Μαραθώνα ένας ποδηλάτης και σκότωσε, άπό άπροσεξία του, μιá χήνα.

Ή νοικοκυρά, που είχε τη χήνα, άρχισε τότε νά φωνάζη και νά ζητάη άποζημίωσι.

Ό ποδηλάτης της έδινε πέντε δραχμές, (ήταν ή εύτυχιόμένη προπολεμική έποχή, που ήσαν όλα ελλογημένα και φτηνά), μά εκείνη τού ζητούσε όγτώ. Τέλος, άφού δέν συμφωνούσανε, άποφασίσηε νά πάνε στήν αστυνομία. Αστυνομικός σταθιάρχης τότε στόν Μαραθώνα, μέ τόν βαθμό τού έννομητάρχου, ήταν ένας γνωστός αξιωματικός της χωροφυλακής, καταλάθων κατόν μεγάλο βαθμό στό σώμα, στό όποιο, άν δέν άπατόμεθα, ύπηρετεί και σήμερα.

Ό έννομητάρχης, άφού τούς άκουσε και τούς δυό, σκέφτηκε λίγο και κατόν, σάν νέος σοφός Σολομών, πήρε την άποφάσι του :

— Έσ' δίνεις πέντε φράγκα γιά τη χήνα ; ειπε στόν ποδηλάτη.

— Μάλιστα.

— Καλά, φέρε μου έδώ τά πέντε φράγκα.

— Όρίστε, κύριε έννομητάρχη.

— Σύ, κυρά Κατερίνα, θές όγτώ ;

— Ναι, κύρ έννομητάρχη.

Ό έννομητάρχης έβγαλε άμέσως άπ' την τσέπη του άλλες τρεις δραχμές, τις έβαλε μαζί με τις πέντε του ποδηλατιστού και τις έδωσε στή γυναίκα, λέγοντάς της :

— Πάρε, κυρά Κατερίνα, τά όγτώ σου φράγκα. Είσατε τόια εύχαριστημένοι κ' οί δυό ;

— Ναι, κύριε έννομητάρχη.

— Ε! καλά λοιπόν! Κι' έγώ επίσης είμαι κατευχιστημένος. Γιατί ποτέ στή ζωή μου δέν περιμένα νά φάω μιá τέτοια χήνα και... τόσο φτηνή μάλιστα!...

***

Σέ μιá κατασκήνωσι τού Στρατηγείου, κατά τόν πόλεμο τού 1913, κοντά στή Δούρανη, ό μακαρίτης Σπύρος Μασσούκας, ό όποιός ήταν μαζί με τά προελώνοντα στρατευματα, γλύσθησε γιά μιá στιγμή άπ' την προτοπορεία, κάθισε σ' ένα λιθάρι κ' έγγραψε σ' ένα χαρτί τό παρακάτω τραγούδι :

Σέ σένα ή κάθ' έλπίδα μας, τού θρόνου μας βλαστήρι, κί ή κάθ' άπαντοχή μας. Έσύ, κί ή γαλανόλευκη γιά μās προσκυνητάρι, κερφή χαρά δική μας.

Έσ' ύπ πατέρας κί δδηγός, έσ' συστρατιώτης, έσ' δασκαλός μας, κί άδερφός, μέ τό δικό σου φώς.

Κατόν πήγε και καρφίτωσε τό ποιήμα στή σπηνη τού βασιλέως.

Οί στρατιώτες που φυλάγαν τη σπηνη, βλέποντας έναν άνθρωπο περίεργα ντυμένο, μέ ένα πηλιό που έμοιάζε μέ τά βουλγαρικά και μέ φορεσία που δέν φανόντουσαν ούτε πολιτικά, ούτε στρατιωτικά, ύποψιάστηκαν. Τόν έπισααν λοιπόν τόν καλό σου τό Σπύρο και έσπευσαν νά αναφέρουν τό γεγονός στό Δούραμνη.

Ό Θάνος ό Κωνσταντινίδης, έφεροσ τότε ύπολογαγός, άποσπασμένος στό Στρατηγείο, διετάχθη νά τόν... άνακρίνη.

Ό Κωνσταντινίδης άνεγνώρισε άμέσως τόν Μασσούκα, χωρίς δ-μος ν' άναγνωρισθί άπό αύτόν. Έσπευσε λοιπόν νά αναφέρει στό Δούραμνη, ότι ό συλληφθείς ως ύποπτος ήταν... ό Σπύρος Μασσούκας.

Ό Δούραμνη, θέλοντας ν' άστευθί με τόν Μασσούκα, πήγε σέ λίγο, στάθηκε έξω άπ' τη σπηνη τού Κωνσταντινιδί και διετάχθε δύναται, γιά ν' άκουσθί άπό μέσα :

— Άκουσε έδώ, ύπολογαγι! Αυτόν που ήμαστε σήμερα έξω άπ' τη σπηνη τού Βασιλέως, νά τόν πάρτε άμέσως και σέ μοι ήρα νά τόν τουφεκίσετε, χωρίς άνακρισις και διαδικασίες!...

Μόλις ό Μασσούκας άκουσε άπό μέσα αύτά τά λόγια, πάγωσε ό-λόκληρος. Πεταχτικώς λοιπόν έπάνω φωνάζοντας :

— Σταθήτε, βρε άδέφρεια!... Άμάν, στρατηγι, έγώ είμαι ό Σπύρος ό Μασσούκας!... Έμένα θά σκοτώσετε, ποιητή άνθρωπο!...

Όλοι τότε άρχισαν νά γελάνε μέ την καρδιά τους.

Κι' ό Μασσούκας, που κατάλαβε άμέσως ότι τούταξαν φλω-σά, γύρισε τό χαβά και τώρησε στόν πατριωτισμό :

— Άς νικέει ή Πατρίδα, άδέφρεια μου, κί' άς τουφεκιστώ!... Νά, τουφεκίστε με!...

